

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vojni minister grof Bylandt je zbolel; njemu naslednik utegne postati general Vlasie. Ministra Konrada pa nemški liberalci sovražijo, a nemški konservativci pa Slovani mu niso naklonjeni. Zato se že mnogo čuje o njegovem odstopu. Pravijo, da mu bode Slovanom pravični, nemško-konservativni c. k. namestnik moravski, grof Schönborn, nasledoval. V tem slučaju bi baje baron Widman prišel v Berno, baron Kübek v Innsbruck in baron Konrad v Gradec. — Minister grof Kalnoki dela najboljše na to, da se v zvezi z nemškim cesarstvom mir ohrane v Evropi; zato se tudi protivi temu, da bi naj Avstrija pomagala Bismarku vojsko zoper Rusijo začeti, kar pri nas najboljše znani turkoljubi Magjari želijo in pa nemški liberalci. Vsled tega mu nagajajo nemško-liberalni in magjarski listi pa tudi mnogo lažejo. — Državni poslanci bodo 15. januarja začeli zopet zborovati. — Liberalna mesta so zadolžena skoraj povsod, sedaj smemo tudi Gradec med takšna šteti; liberalci so vzeli 3 milijone v najem in skoraj ves denar potrošili, a dolg ostane davkeplačilec. — Včeraj 27. decembra t. l. bilo je ravno 600 let, odkar je Štajerska, Kranjska, Koroška, gornja in spodnja Avstrija pod vladjo preuzvišene cesarske hiše Habsburške; kajti dne 27. dec. 1282 je cesar Rudolf svojemu sinu Albrehtu v Angsburgu podelil omenjene dežele; 600letnico bodo pa skoraj povsod obhajali drugo leto; tudi pri nas in Kranjskem, tukaj prav slovesno, cesar pridejo sami v Ljubljano. — V vojaški granici so pred 20 leti kmetom prepovedali v državnih gozdih drva sekati, graničarji pa za to niso marali in bilo je mnogo obsojenih, cesar so 20.000 takšnih obsojencev sedaj pomilostili. Tudi vstaše v Bosni in Hercegovini so pomilostili, kateri niso bili orožani ugrabljeni.

Vnanje države. Papež so baje vendar se pogodili srečno z rusko vladjo. Bog daj! — Bismark je prav razburjen, boji se, da nebi Avstrija vendarle z Rusi potegnili in turško zapuščino razdelile med seboj, a potem pruskeje Nemčiji pokazale zobe, če bi hotela ugovarjati. Sploh Bismarku se godi, kakor nekdanj Napoleon I. Vse okolo njega streže zvezati se zoper njega; Angleži že sedaj pravijo, da jim je vse jedno, ali je v Evropi mir ali vojska; Francozi in Italijani pa se začnejo prijazniti. Italijanski poslanik grof Manebrea, poprej na Dunaji pri našem cesarju, je v Parizi predsedniku francoske republike se prav čudno laskal in hvalil francosko-italijanske zmage l. 1859 zoper Avstrijo. To ni samo razžaljenje za nas, ampak kaže, da meri francosko-italijanska bodoča zveza zoper Avstrijo, če bi mi šli pomagat Bismarku v

vojski zoper Francoze ali Ruse. V Tonkin proti Kitajcem pošljejo Francozi vendar 3000 vojakov.

Za poduk in kratek čas.

Reka.

V soboto 8. februarja smo odveslali od Zadarskega mesta, o katerem še bode omenjeno, da se je tukaj l. 1204 zbirala četrta križarska vojska, ki si ni Jerusalema, nego Konstantinopol pribojevala. Naši mornarji, so bili ravno kar odstranili mostič, ki je vezal Malto z obrežjem, ko prispe neki duhovnik, ki je zvedavo gledal na ladjo in med potniki nekoga iskal. Mislil in domislil sem si takoj, da je bil morebiti urednik „Narodnega lista“, kterega sem sinoči iskal pa ne našel. Danes je prišel pa on — prepozno!

Vožnjo smo imeli ves dragi dan prav prijetno in zelo kratkočasno, ker se nam je skoro vsak trenotek nov svet odprl. Različni otoki, morske skale, modro nebo in modro morje, visoki hribi s sneženimi klobuki, celi gaji oljk, palm in cypres, vse to podaja čudežen ensemble, ponuja prečudežno vkupnost. Pozdravili smo otrove Rivanj. Sestrunj s prelepo cerkvico vrh prijaznega grička, Meledo, Premudo, Ulbo in Selvo, na katerih so griči do višine obraščeni z vinsko trto.

Na Selvi je stalo pri obrežji obilo otrok, ki so z belimi bandercami veselo pozdravljali svoje očete, povračujoče se na Malto iz daljnih krajev. Na imenovanih otocih obdelujejo zemljo le žene, možje so večinoma mornarji, prav ljubljenci ker krepki, zanesljivi in neustrašivi. Takošen junak je bil pilot ali kormanuš na našem parniku, ki je bil odlikovan s zlatim križcem za svoje modro vedenje v morski bitki pri Višu. V večerko smo jadrili mimo otoka sv. Petra (s. Pietro dei nemi) in Sansega, kder neki žive sami veliki ljudje; za to imenujejo Dalmatinci visokega človeka „Sansigot-a“. Kaj lepo je mesto Mali Lušin na dolgem otoku Lušnji.

Zagozdjeno je med dva hriba; ima prav čedne po 2 do 3 nadstropja visoke hiše, ktere obdajajo mični oljkini vrti. Blizo mesta tešejo in zbijajo brodeve; ladje jadralka se skoro vse izdelujejo v Malem Lušinu. Pri vходу v luko na leviči stoji trdnjava sedaj zapuščena, nekdanj braneča sovražniku pot v mesto.

Povrnivši se iz tega tesnega golfa smo pluli dalje med Lušinom, Kandolom, Unjem in Levrrero. Na konci podolgovatega Lušina vzdiga se 590 metrov visoka gora Osor. Ko smo se približali otoku Chersu, zahajalo je že ljubo solnce za božjo gnado.

Črez morsko površje je bila razprostrta kakor zlata, tenka pajčevina. Nastal je krasen